

305

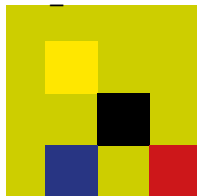

EL BUTLLETÍ

UNIÓN EXCURSIONISTA DE VIC gener/febrer/març 2019

ÍNDEX

ÍNDEX 2

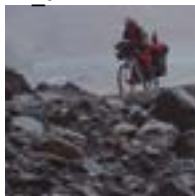

EDITORIAL 3

Assemblea general

BTT 5

L'Himàlaia Índi i el Nepal amb bicicleta

ESCALADA 15

Escalada a la Gran Canària

COL·LECTIVES 22

Pic d'Anayet

100 ANYS 24

1919

AQUÍ, ARA I AHIR 25

El Salt de Sallent

LA FOTO 26

EL LLIBRE 28

NOTÍCIES 29

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Feliu Fusté i Xell Boix: BTT

Jaume Anglada: Escalada

Roger Molist i Marta Gallach: La Foto

Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP
Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Una clàssica de l'Himàlaia Índi, la travessa de Leh a Manali

Foto: **Feliu Fusté**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

L'ASSEMBLEA GENERAL ORDINARIA I EXTRAORDINARIA

Segons la Viquipèdia, una assemblea és “un òrgan polític que funciona mitjançant un aplec de gent reunida amb l'objectiu de deliberar i prendre decisions”.

A la nostra entitat, com en tantes d'altres, un cop l'any convoquem l'assemblea per fer balanç de la feina feta en el darrer any, per plantejar el que farem en el que acabem de començar i per escoltar el que ens vulguin dir les bases de la nostra entitat.

Fins ara, l'assemblea era l'únic acte oficial on dedicàvem temps a escoltar a les bases. Aquesta vegada però, a més d'escoltar el que ens vulgueu comentar, també us explicarem el que ja ens heu dit; ja que a partir de l'última Fira de l'Esport, vam engegar unes enquestes per recollir les vostres opinions del que és per vosaltres la Unió, cap on ha d'anar i què volem que sigui. I en la propera assemblea presentarem aquests resultats.

Són unes enquestes que encara resten a secretaria, per qui encara no les hagi omplert i vulgui donar-nos la seva opinió. I us vull demanar, agrair i insistir en què ho feu, sigui aquesta bona o dolenta.

Sempre és agradable rebre bones opinions, però sempre en traurem més profit de les queixes o dels comentaris desfavorables. Només si sabem el que no us agrada, ho podrem corregir. Per tot això, voldria animar-vos a venir a omplir les enquestes, a través de la nostra web, dels nostres correus i sobretot, sobretot...a fer acte de presència a la propera assemblea general i extraordinària.

A més, aquesta assemblea també és important, ja que és on hem de decidir la modificació dels estatuts que es van canviar durant l'etapa de l'anterior president, Josep Bisquert, per adaptar-los a la modificació de la llei que obligava mantenir unes legislatures de sis anys.

Cal dissipar les boires i tenir una xarxa d'entitats fortes

L'assemblea anual, un bon moment per a dir-hi la nostra.

Atès que aquesta normativa ha tornat a canviar, volem deixar-les de nou a un màxim de quatre anys.

En un moment tan difícil per a la participació ciutadana com és l'actual, en el qual a Madrid estan jutjant als nostres polítics

i presidents d'entitats com la nostra, és molt important anar entrenant el múscle de la democràcia i que millor que fer-ho a l'assemblea de la nostra entitat, on hi podem dir la nostra sense restriccions.

Per combatre l'actual deriva antidemocràtica que estem patint, tant a nivell estatal, com a nivell europeu i mundial, necessitem una societat amb una xarxa d'entitats fortes i amb bona salut democràtica. Per això ara és més important que mai que participem en la gestió de la nostra entitat. Penseu que als membres de la junta, veure la sala d'actes plena de gent, ens omple de nova força per a continuar endavant.

Ens veiem a l'assemblea. Mentrestant, molta muntanya!

Sempre és agradable rebre bones opinions, però sempre en traurem més profit de les queixes o dels comentaris desfavorables.

Jaume Anglada i Dordal
President de la Unió Excursionista de Vic

BTT

L'HIMÀLAIA ÍNDI I EL NEPAL AMB BICICLETA

Pujant el coll Baracha La a 4.918 m.

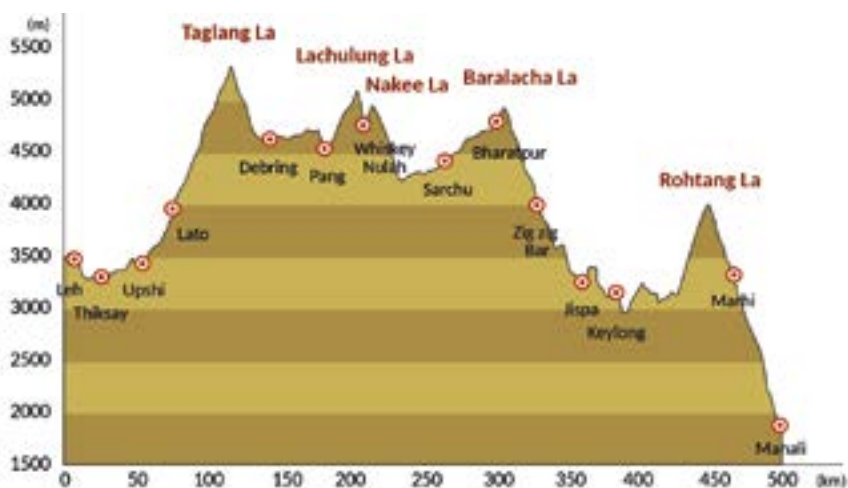
Mapa general de les rutes.

10 Rutes èpiques pels amants dels viatges i l'aventura

L'Himàlaia Indi i el Nepal ens proporcionen algunes de les rutes cicloturistes més impressionants que podem fer per tota la serralada de l'Himàlaia. Segurament es tracta d'una de les serralades més espectaculars del món. I per gaudir-la en la seva plenitud, no hi ha una millor manera que fer-ho al ritme de la bicicleta. Endinsar-nos per les seves valls, resseguir els rius majestuosos fins als peus de les glaceres que els formen o pedalar per sobre els quatre mil i cinc mil metres d'altitud és una experiència inoblidable.

La bici significa llibertat; llibertat per anar a on vulguis, de parar

a qualsevol lloc i en qualsevol moment. Suficientment ràpida com per arribar lluny i, alhora, suficientment lenta per poder copsar els petits detalls de cada lloc per on passem. Llibertat i autonomia per decidir on volem parar a descansar i menjar o seguir endavant per evitar els llocs menys convenients. La bicicleta és una màquina que ens ofereix la possibilitat de passar per llocs no aptes pels vehicles motoritzats o gaudir de les carreteres en mal estat que, a cavall de la teva bici, de ben segur que seran una aventura diària i t'aportarà sensacions de tota mena. Sentiràs la pau que regna als indrets recòndits, l'auto-realització i l'orgull a l'assolir un

port de muntanya descomunal. Et despertarà la fúria que portes dins per aconseguir superar les rampes més pronunciades i et proporcionarà grans moments d'eufòria quan contemplis la immensitat de les valls i les muntanyes durant els descensos vertiginosos. I, al final de cada etapa, gaudir del temps suficient per conèixer la gent del país, alimentar-se bé i descansar; ja sigui en els petits hotels que pots trobar pel camí o sota el cel estrellat amb la teva tenda.

La bici significa llibertat; llibertat per anar a on vulguis, de parar a qualsevol lloc i en qualsevol moment.

Les diferents rutes amb bici que vam fer per la zona ens ofereixen molts contrastos; passem per pobles Hindús amb temples antics,

monestirs Budistes molt aïllats, campaments estivals que faciliten la ruta a les caravanes de pastors nòmades o pobles de tradició cultural Islàmica. Una característica que fa úniques aquestes rutes és poder travessar la gran serralada de l'Himàlaia i poder apreciar la gran diversitat geogràfica passant de les valls amb una vegetació frondosa plenes de jardins de flors silvestres a àrides terres de la cara nord on hi habiten els Tíbetans. També s'hi poden observar una gran varietat d'aus, animals salvatges, boscos, grans glacera i, evidentment, un gran nombre de pics de més de setmil i vuit mil metres.

Leh – Manali. La gran clàssica de l'Himàlaia Índi.

De totes les rutes que vam recórrer, la carretera Leh – Manali

Unes rutes de somni per a qualsevol amant de la BTT.

probablement és la més famosa de tot l'Himàlaia Indi i la que més motoristes i ciclistes recorren durant la temporada d'estiu. I no és d'estranyar, ja que aquesta ruta conté tots els elements d'una gran ruta transhimalàica. Durant la meitat del recorregut es pedala a través d'un paisatge de gran altitud on les inclemències del clima no hi permeten la vida permanent al llarg de l'any. Les terres són tan estèrils que només serveixen per la pastura extensiva durant pocs mesos l'any. Els paisatges són espectaculars i els ports de muntanya a més de cinc mil metres ofereixen una èpica difícil de trobar en altres carreteres de muntanya. Aquesta grandiositat és una constant des de que deixem enrere la fantàstica regió del Ladakh amb els monestirs de Thiksey, Hemis i d'altres, i descendim fins a la vall on conflueixen els rius Chandra i Bhaga a la regió del Lahaul. Seria una llàstima perdre's tot això si

es decidís arribar a Leh en avió o després de 14 o 15 hores seguides dins d'un autobús atapeït de gent.

El circuit de l'Annapurna en bicicleta

Des de l'any 2007, existeix una pista on hi circulen jeeps i motos que han "arruïnat" la ruta integral, permetent a molts turistes arribar amb cotxe fins als pobles on abans s'havia de caminar almenys 4 dies per arribar-hi. Aquesta pista arriba fins a Manang per la vall oriental i fins a Muktinath pel cantó occidental; deixant tan sols uns 26 km del total del circuit sense pista transitable. Malgrat tot, aquest despropòsit ha permès obrir una de les rutes BTT més impressionants de tot l'Himàlaia. És de rebut explicar que aquesta ruta la vam fer a peu. El motiu va ser poder fer el circuit juntament amb els companys Gil Redorta i Marc Castro que havien arribat recentment al Nepal i, perquè no dir-ho, per canviar d'aires després de tants quilòmetres de bicicleta. Tot i així, encara ara tinc l'espina clavada per no haver fet el circuit en bici, però ja se sap, a la muntanya, com més hi vas, més projectes pendants hi tens.

De totes maneres, després d'haver realitzat tot el circuit de l'Annapurna i haver compartit l'experiència amb persones que l'estaven fent amb bici, vam poder constatar que aquesta ruta està en auge i en

poc temps s'ha convertit en un projecte habitual entre els amants de la BTT. Durant els 10-12 dies que dura aquesta travessa en bici, estarem pedalant pels peus de 3 dels 14 vuitmils: Manaslu (8.163 m), Annapurna (8.091 m) i el Dhaulagiri (8.167 m). Una ruta de somni que es convertirà en un gran projecte per qualsevol amant de la bicicleta de muntanya.

No són rutes per ciclistes d'elit sinó per a gent d'aventura.

D'entrada, quan pensem en la idea de pedalar per l'Himàlaia, podria semblar una idea força descabellada i gens apta pels ciclistes poc experimentats. En canvi, quan pedales pels ports de muntanya de l'Índia situats a grans altituds, t'adones que els pendents no són tan pronunciats. En general, aquestes carreteres estan pensades perquè els autobusos i camions puguin arribar fins al coll i puguin descendir de forma segura per l'altra vessant. Per això, trobem pendents moderats (5-8%) als ports de muntanya de gran altitud encara que les carreteres estiguin en mal estat. Els ports són llargs, però rarament ens faran alçar del seient de la bici. Tot i això, la manca d'oxigen és un factor clau que aporta un grau de dificultat que no estem acostumats i que no ens permet rendir al mateix nivell que ho podem fer per sota els dos

El riu Kali fa de frontera natural entre l'Índia i el Nepal

mil metres. Una bona aclimatació i descansar bé és la clau per superar els colls de quatre i cinc mil metres d'aquestes rutes.

Quan pedalem per sota els 3.000 m, els pendents són força més pronunciats. A l'Estat del Uttarakhand (Rishikesh, Badrinath, Almora...), els ports de muntanya són més curts, no s'arriba a tanta altitud, però en general, els pendents són més forts. Aquest factor és especialment sorprenent al Nepal, on les rutes de mitja muntanya (Pokhara-Katmandú i Middle West) ens proporcionen ports de muntanya on el pendent rarament baixa del 10%. Aquest fet, sumat a les males carreteres del Nepal, fan que la dificultat augmenti en comparació a les rutes de gran

Els paisatges són espectaculars i els ports de muntanya a més de cinc mil metres ofereixen una èpica difícil de trobar en altres carreteres de muntanya.

Rickshaws de la localitat de Mussoorie.

altitud de l'Índia; on l'estat de la carretera i els pendents són molt més acceptables. Sortir de les carreteres principals del Nepal per anar a buscar les rutes secundàries que ens permeten endinsar-nos a les zones més remotes del país té un preu, però si t'agraden els descensos vertiginosos i sortir de la zona de confort per llançar-te a l'aventura amb la teva bici de muntanya, Nepal té molt a dir.

Què fa falta per poder repetir alguna d'aquestes rutes?

Quan ens preguntem quina bicicleta necessitem per fer aquestes rutes, cal recordar que la bicicleta no és el més important. Després

de tot, la història del cicloturisme està plena d'exemples que ens demostren que es poden pedalar llargues distàncies amb bicis que d'entrada no semblarien gens adequades per això. Una bona bici és això i res més que això, però el que compta de veritat no és disposar de la millor tecnologia del mercat, sinó la determinació i una actitud positiva per afrontar els reptes que ens fixem. Tampoc és cert que una bici cara ens estalviarà problemes mecànics. Encara que disposem de la millor bici del mercat, haurem de fer un manteniment regular i afrontar algunes avaries inesperades.

Fixant una llanta nova "made in Índia" en un taller de bicis de Dehradun.

Dit això, cal tenir clar que les carreteres del nord de l'Índia i del Nepal no sempre estan en les millors condicions. Generalment, pedalarem per sobre asfalt, però també trobarem molts quilòmetres amb pistes plenes de sotracs, pistes polsegoses, trams de carreteres en obres, etc. Per això, una bicicleta de muntanya polivalent amb suspensió al davant és una bona opció. Si tenim rodes de 26" sempre ens serà més fàcil trobar recanvis en cas que haguem de canviar llantes, cobertes, etc. Però també podem estar de sort i trobar rodes de 27,5" i 29" en algunes botigues especialitzades a les ciutats importants. En general, per fer

aquestes rutes, hauràs de posar especial atenció en la qualitat de les rodes, els components de la bici, uns portaequipatges capaços d'aguantar el pes de les alforges i els sotracs i també, un seient que et sigui còmode.

Totes les rutes, excepte la del circuit de l'Annapurna, son 100% clicables i es poden fer amb plena autonomia (sempre trobarem llocs on comprar menjar, dormir, aigua, etc.). El circuit de l'Annapurna concentra les majors dificultats en la superació del coll Thorung La - 5.416 m que no és transitable i s'ha d'empènyer la bici durant els últims 1.000 m de desnivell, però si ajustem bé l'equipatge que agafem

ÍNDIA	Km.	Desnivell +	Altitud màxima	Època de l'any	Estat de la carretera	Trànsit	Dies pedalers	Dies recomanables	Dificultat
Srinagar-Leh	437	6.600m	4.108m	maig-nov.	⦿⦿⦿⦿	⦿⦿⦿	7	10	⦿⦿⦿
Leh-Manali	500	6.300m	5.328m	juny-oct.	⦿⦿⦿	⦿⦿	10	12	⦿⦿⦿⦿
Vall de Spiti i Kinnaur	667	10.583m	4.695m	juny-oct.	⦿⦿	⦿⦿	11	15	⦿⦿⦿⦿
Shimla-Rishikesh	375	5.347m	2.673m	set.-juny	⦿⦿⦿⦿	⦿⦿⦿	6	10	⦿⦿⦿
Rishikesh-Badrinath	296	5.100m	3.096m	set.-juny	⦿⦿⦿⦿	⦿⦿⦿	5	7	⦿⦿⦿
Kumaon	310	4.665m	2.300m	set.-juny	⦿⦿⦿⦿	⦿⦿	6	8	⦿⦿⦿
NEPAL									
Terai	350	380m	350m	oct.-maig	⦿⦿	⦿⦿	5	7	⦿⦿⦿
Middle West	406	8.900m	1.800m	oct.-maig	⦿⦿⦿	⦿⦿	7	10	⦿⦿⦿⦿⦿
Circuit de l'Himnapurna	284	8.320m	5.416m	set.-juny	⦿	⦿	9	12	⦿⦿⦿⦿⦿
Pokhara-Kathmandu	323	6.933m	1.850m	oct.-maig	⦿	⦿	6	9	⦿⦿⦿⦿⦿

comptant que hi ha refugis cada 15 km (aproximadament), és un objectiu factible per la gran majoria de ciclistes.

Si vols informació detallada de les rutes i logística:

Al llarg de tota l'expedició, hem fet un esforç de sistematització de les rutes que anàvem dissenyant i ho hem compartit en una web que encara està en fase de construcció, però que ja es pot visitar. En aquesta pàgina s'hi troben les ressenyes d'aquests 4.000 km en 10 rutes que generalment es poden fer amb una o dues setmanes cada una. Totes les rutes inclouen informació del quilometratge, desnivells, estat de les carreteres i pistes, informació bàsica de les

ciutats i pobles importants on trobar allotjaments, informació turística rellevant, etc.

www.viatgesambbicicla.wordpress.com

Sortir de les carreteres principals del Nepal per anar a buscar les rutes secundàries, ens permeten endinsar-nos a les zones més remotes.

Per acabar...

Avui dia, on és tan freqüent trobar persones interessades en auto denominar-se viatgers perquè no els confonguin amb un turista del més convencional, diria que la bicicleta ens acostava a realitats úniques que no podríem conèixer d'una altra manera. I m'agradaria pensar que

La Xell i en Feliu a Katmandú

també ens permet minimitzar l'impacte que generem al medi ambient, a la cultura i tradicions locals. Tot i així, cal recordar que l'Himàlaia és quelcom més que un parc d'aventures gegant i que hem de ser respectuosos amb tot el que ens envolta; procurant entendre les persones que hi habiten i sense malmetre l'entorn natural. Una de les grandeses de viatjar és que et permet conèixer gent meravellosa. Per això, cal fer-ho amb molta humilitat, amb senzillesa i sense voler que l'entorn s'adapti a tu. Ser respectuós amb l'entorn i la seva gent és una màxima que ens hem de recordar quan pedalem per aquests llocs tan ben conservats.

Aquest reportatge ha estat elaborat per en **Feliu Fusté** i la **Xell Boix**. Dos apassionats de la muntanya i dels viatges amb bicicleta.

El Roque Nublo retallat al fons, més enllà dels pins canaris.

Per qüestions de feina, ara fa poc, amb el meu company de feina, en Sergi, ens vàrem haver de desplaçar uns quants dies a l'illa de Gran Canària.

Com que als dos ens agrada això d'escalar, li vaig proposar de marxar amb els trastos per poder escalar a algun rocòdrom de la capital. Així, abans de marxar, vam començar a buscar informació de rocòdroms, pensant en què no podríem voltar gaire, després de la jornada laboral. I a partir d'aquí, sant Google ens va anar ensenyant una illa farcida de zones d'escalada esportiva, llocs on practicar la clàssica amb vies de més d'un llarg, i també, més d'un rocòdrom. Això ho canviava tot: qui vol tancar-se

en un rocòdrom, quan al costat tens una paret natural? I en roca volcànica!

Busquem informació de diverses zones properes a la capital, per on estarem treballant, i el primer dia que podem, anem a buscar una zona, petita i amb no gaires bones referències, però que la tenim a prop. Es tracta del Barranco de Guiniguada amb molt poques vies i algunes d'elles desequipades.

Ens costa una mica de trobar-ho i finalment anem a parar a un lloc molt desangelat, un antic abocador il·legal recuperat, amb unes quantes vies curtes en una roca que se'ns fa molt estranya: una textura com de plàstic i amb molt poca adherència. No ens convenç gens ni

En Sergi escalant a Tamadaba.

la roca, ni l'entorn i decidim seguir buscant en altres zones properes. El següent lloc on anem a parar, és la zona de Moya, la qual ja ens agrada més, tot i que no tenim gaire estona per escalar. Un cop arribem on deixem el cotxe, hem de caminar seguint per damunt d'un canal fins arribar a les primeres vies. Això ja és més acollidor. També es tracta d'un barranc, però aquest amb aigua, granotes, palmeres i força vegetació, on hi ha equipades més de 70 vies amb alguns IV i V, amb una majoria de 6° i 7°, entre tots els seus sectors. Ràpidament ens posem a escalar per aprofitar l'horeta escassa que ens queda de llum. Les sensacions

són molt millors, amb unes vies igual de curtes, però amb una roca molt més agraïda i sense la sensació de plàstic.

Recollim el material perquè ja no ens hi veiem i desfem el camí per sobre el canal que ens mena al cotxe amb molt de compte, ja que en alguns trams, aquest canal d'uns trenta centímetres d'amplada, està enfilat uns quants metres sobre el fons del barranc.

La següent zona que volem visitar, ja està recomanada per un canari que havia escalat temps enrere. El problema és que està a l'altra banda de l'illa. Això vol dir un parell d'hores de cotxe per carreteres secundàries de muntanya.

Panoràmica de La Sorrueda.

Això fa que no hi puguem anar un dia entre setmana al plegar, ja que hi arribariem de nit, però no hi ha mal que per be no vingui: ens hem de quedar un cap de setmana per treballar el dissabte i ho aprofitarem.

De fet no ho podem gaudir com voldríem, a les tres hem de tornar a ser a l'aeroport a recollir l'Anna que arriba per ajudar-nos a la feina. Però farem el que podem.

El diumenge ens aixequem ben d'hora per poder aprofitar el matí al màxim i després d'una breu parada per esmorzar, continuem la nostra marxa. Però a mida que anem guanyant altura, la temperatura va baixant, fins a ficar-nos al mig de la boira provocada pels vents Alisis carregats d'humitat. Això encara accentua més la sensació de fred.

Finalment arribem a Tamadaba i ràpidament ens situem. Estem en una zona d'acampada, anomenada “Campamento”, situada en uns plans al mig d'un bosc de pi canari, al capdamunt d'una pendent de

900 metres de desnivell que cau directament cap a l'Atlàntic. Fa un vent força fred i més pensant que nosaltres anem equipats per escalar al tròpic, on està situada aquesta illa. Ens abriguem com podem i ens posem en marxa a reconèixer la zona. Aquí, a peu de vies estem una mica arrecerats del vent, però per contra, la paret està orientada a ponent i no ens hi toca el sol.

En aquesta zona les vies són molt variades, amb vies de forats molt grans, algunes fissures, etc. La textura de la roca és un xic diferent de les altres dues zones on hem estat, però molt satisfactòria. Les vies també son curtes, d'uns 10 a 15 metres, les que hem vist. I dic les que hem vist, perquè aquí hi ha més de 300 de totes les dificultats. El temps passa molt ràpid i no ens deixa disfrutar prou de la zona, atès que hem de marxar a recollir l'Anna.

Pel camí ens parem per fer un cop d'ull a la zona central de l'illa amb el Roque Nublo, l'emblema de l'illa i on hi ha vies d'escalada clàssica.

El sector Ninja Troll de La Sorrueda.

Ens venen ganes d'anar-hi, però avui no podrà ser.

La setmana següent, les jornades se'ns allarguen, però un dia encara tenim temps just de visitar una altra zona, ara ja sense poder escalar, ja que hi arribem amb el sol amagat des de fa una estona. Es tracta del sector de La Sorrueda, amb més de 75 vies de 6º i 7º grau majoritàriament i alguns, pocs, Vº. Deixem el cotxe i caminem ràpid uns vint minuts pel llit d'una torrentera seca que es va tancant. Les primeres vies que trobem són en una roca d'uns 15 a 20 metres d'alt amb una palmera al costat. Es tracta del sector del Ninja Troll.

Seguim remuntant el torrent, cada cop més tancat, fins més amunt d'una cabana muntada en una balma al damunt d'un canal d'aigua, on hi ha un home remenant i un gos bordant-nos. En algunes ressenyes l'anomenen "casa hippies". Cada cop és més fosc, però sembla que ja hem arribat al final de la zona, amb vies de tota mena, amb algunes fissures molt atractives. Llastima que ja és de nit i hem de marxar.

Mentrestant, anem sentint cada cop més a prop un ramat que va pujant cap on som i al cap de poc ens el trobem. Són un bon pilot de cabres que ens miren estranya-

des. A l'altra banda del torrent, entreveiem el pastor equipat amb l'eina tradicional dels pastors canaris, que a Gran Canària s'anomena "Garrote". És tracta d'una "llança" de 4 metres de llarg amb la punta metàl·lica cap a terra. Aquesta punta metàl·lica, curiosament l'anomenen "regatón". És una eina que utilitzen per moure's per l'escarpat terreny de les Illes Canàries, utilitzant-lo com a barana per enfilar-se o baixar pedres, saltar de roca a roca, o com a esmortidor per salts més llargs que la pròpia eina.

No ens podem resistir d'anar a parlar amb aquest pastor, que ens deixa sospesar aquesta eina, que compto que passa dels 10 quilos de pes. Ara entenc que aquest home tingui uns braços que semblen cuixes. Ens explica que realment és una eina molt utilitzada, a més de ser-ne un esport amb competicions i tot.

Al seu costat hi té els seus gossos, alguns d'ells d'una raça autòctona de les Illes Canàries, perfectament adaptada a l'orografia i al clima de les illes.

Ens explica que té un ramat de 400 cabres i que quan arribi a casa, al capdamunt del serrat que delimita el torrent on estem, les munirà per fer-ne formatge. Amb tota la feina que li queda per fer, no sembla que tingui pressa. També ens

explica que la cabana que hem vist és "del portugués, que vino por las piedras y se quedo a vivir aquí". Ens acomiadem, ja que gairebé no ens veiem ni les cares i encara ens queda una estona de caminar entre pedres per arribar al cotxe; però, satisfets d'haver visitat aquesta zona i de l'encontre inesperat amb un autèntic pastor canari.

Informació útil:

L'illa de Gran Canària, situada a només 4 graus i mig per damunt del Tròpic de Càncer, té la seva capital a la ciutat de Las Palmas, on viuen aproximadament la meitat dels 850.000 habitants de l'illa.

El cim culminant de l'illa és el "Pico del Pozo de las Nieves" situat al centre de l'illa amb 1.949 metres.

El clima varia molt d'un lloc a l'altre degut als vents alisis. Així tenim que a la capital, Las Palmas, situada a l'extrem nord de l'illa, el més normal és un temps temperat i sovint ennuvolat amb la típica "panza de burra"; mentre que a Mogán, a la part sud-oest de l'illa, on hi ha la famosa platja de Maspalomas, és considerat el lloc de la UE amb més dies de sol a l'any. Quan el vent ve de l'Àfrica, ens podem trobar amb el fenomen de la Calima: una calitxa molt forta i calenta que provoca un ambient sufocant i fins i tot desagradable. Per moure'ns per l'illa, nosaltres ho fèiem amb un cotxe de lloguer de la companyia Cicar, pròpia de les Canàries, tot i que també hi ha oferta de la majoria de companyies de lloguer del mercat.

He comptat unes 20 zones d'escalada diferents, entre "boulder", esportiva i clàssica. I d'elles, unes 15 zones d'escalada esportiva amb 750 vies.

Podeu trobar més informació a la "Guia de escalada Deportiva de Gran Canaria" i a Internet.

Activitat realitzada per en Sergi Carrera i Colet i en Jaume Anglada i Dordal.

Jaume Anglada - Vic

Museu dels "Guanches" a Icod de los Vinos (Tenerife)

EL «GARROTE CANARIO»

La complicada orografia volcànica de les Illes Canàries ha propiciat al llarg dels temps una de les tècniques més curioses de desplaçament, anomenada el «Salt del Pastor Canari», coneguda popularment amb el nom de «brinco». Aquesta pràctica, no massa documentada, sembla que ja la utilitzaven els «guanches» que poblaven les illes a l'època de la conquesta de l'arxipèlag per la Corona de Castella a principis del segle XV.

L'eina, utilitzada encara avui en el món rural canari, consta d'un pal de fusta arrodonida d'uns 3 cm de diàmetre que

s'eixampla, acabat amb una punta metàl·lica anomenada «regatón» de poc més d'un pam de llarg.

Antigament, les fargues canàries feien el «regatón» d'una sola peça, però actualment són tornejats i s'hi solda la punxa posteriorment. Respecte a la fusta utilitzada, inicialment era únicament de pi canari, però avui, també s'utilitzen cotitzades fustes d'Àfrica i Centreamèrica.

Aquesta mena de llança, té una llargada diferent, depenent de l'illa on s'utilitza que va de 2,5 fins a 4 metres i també es coneix amb diferents noms. En el cas de l'illa de Gran Canària, li diuen «Garrote», a les illes de Tenerife, La Palma, La Gomera i El Hierro l'anomenen «Lanza» o «Astia» i a Fuerteventura i Lanzarote és coneguda amb el nom de «Lata».

Utilitzant aquesta eina tant simple com pesant, els pastors i els especialistes, superen amb facilitat les pujades, les baixades, els murs i els forts desnivells dels vessants de pedra volcànica.

Quan es vol passar d'un nivell a un altre d'inferior, el pastor o pagès, clava la punta de l'instrument en el punt on vol saltar fins a deixar-la perpendicular al terra, llavors, amb un ràpid moviment baixa ressolant per la vara fins a tocar de peus a terra. Mitjançant aquesta depurada tècnica es circula prou ràpid per paratges ben poc accessibles, difícils de passar a peu.

El diàmetre de la llança, es un xic més ample a la vora del «regatón», fet que

propicia la frenada quan es pressiona amb la mà o les cames.

Aquest sistema de moure's, molt utilitzat encara en el món rural, ha donat peu a competicions de destresa i habilitat, amb nous estils de salts i moviments.

Tal és l'afició, que des de l'any 1994 existeixen clubs de participants, anomenats «jurrias», creant-se més endavant la «Federacion Canaria» d'aquesta especialitat, que compte avui amb més de 300 federats que competeixen i fan exhibicions.

Joan Conill - Vic

PIC D'ANAYET

L'Anayet, un cim emblemàtic i molt concorregut.

En aquesta ocasió, ens vam reunir de nou per anar al Valle de Tena, al Pirineu aragonès. Vam sortir de Vic, en direcció al Refugio Telera que forma part dels refugis de la FAM. Es tracta d'un refugi a peu de carretera en el petit poble de Piedrafita de Jaca. Un punt estratègic ideal per fer sortides en aquesta zona del Valle de Tena. Amb una amabilitat exquisida per part dels guardes, vam sopar i dormir. L'objectiu del dia era el conegut Pic d'Anayet un antic volcà amb forma estètica al peu d'uns dels llacs més bonics i visitats del Pirineu per la seva vista cap a l'Anayet i el Midi d'Ossau. L'endemà, la previsió ens donava tempestes al migdia, així que ens vam llevar ben aviat per sortir abans que es fes clar i guanyar temps. El dia es va aixecar fred, però radiant. Vam fer 20 minuts de cotxe direcció al coll del Portalet per parar a l'aparcament

d'Anayet a l'estació d'esquí de Formigal. Des d'aquí, incomprensiblement, et fan caminar 2-3 km més per carretera asfaltada fins a un bar de l'estació d'esquí on hi ha una àmplia zona d'aparcament des d'on vam deixar l'asfalt per pujar rodejats de vaques per un sender tot seguint el riu, que no té pèrdua. Et vas endinsant per una llarga vall que va remuntant petits balcons fins arribar a l'últim, on les vistes són espectaculars: els fantàstics Ibones d'Anayet amb el Midi d'Ossau i l'Anayet al fons és d'allò que s'ha de veure un cop a la vida. No podem evitar fer fotos amb les dues muntanyes reflectides als Ibones però no ens encantem massa, perquè de moment fa sol però ha de canviar. Des dels Ibones ja veiem el coll anomenat El Collado Rojo, pel seu color que puja dret però sense dificultat, al final de l'esplanada on hi ha els Ibones. El vam remuntar

força ràpid, fet pel que vam aprofitar per fer un petit mos a dalt el coll. Des del coll pots anar al Vértice (2.555 m) o al Pic d'Anayet (2.575 m). D'alçada són pràcticament iguals, però el Vértice no té cap dificultat tècnica, només cal caminar, mentre que l'altre té un pas equipat amb cadenes sense massa dificultats si està sec, però no és recomanable passar-lo si ha plogut o està moll perquè té un bon "pati". Vam seguir pujant direcció al pic, superant el pas equipat sense dificultats per encarar un corredor final molt descompost on únicament cal està a l'aguait de no tirar pedres al de sota i ajudar-nos puntualment amb les mans per superar algun esglaó. Vam arribar al cim sols, amb un dia radiant, intuïnt-se núvols a la zona del Balaitús i el Midi; suggestius del canvi de temps que ens havien anunciat. Rialles, fotos, i avall. La baixada la vam desgrimpair sense dificultats. Aquí ens vam adonar de l'avantatge d'haver anat tant aviat. Darrera nostre, riuades de gent pujant i fent cua per passar les cadenes. És un cim emblemàtic i molt concorregut. Llevar-se aviat havia tingut el premi de la tranquil·litat. Vam baixar fins als Ibones on vam dinar tot gaudint de les vistes, ara ja amb molta més gent que puja a passar el dia als llacs. Després d'un bon descans, reculem el camí de pujada fins al cotxe i, parant de nou al refugi 'Telera per prendre alguna cosa abans de fer camí de nou cap a La Plana. Fantàstica excursió, molt visual, recomanable anar-hi aviat o en dies poc senyalats.

Data de realització: Juliol de 2018

Dificultat: Nivell moderat, amb petites grimpades
Cartografia: Mapa Ed. Alpina Valle de Tena 1:25.000

Desnivell i distància: Positiu i negatiu aproximat: 1.000 m i 15 km.

Marta Gallach i Xavier Tarradas - Vic

Per a saber-ne més

Com ja sabeu, el Pirineu és molt ric en llegendes. En varies de les ressenyes de les nostres col·lectives n'hem explicat algunes, i en aquesta ocasió, ampliarem la nostra particular biblioteca de llegendes explicant la que dona nom a Formigal, emplaçament de la nostra ascensió a l'Anayet.

Conta la llegenda que en temps molt remots hi havia dos cims molt pobres, anomenats Anayet i Arafita. Eren feliços amb la seva bella i alegre filla, Culibilla. Un dia Balaitús, un cim fort i temut per tothom, es va voler quedar amb Culibilla. Balaitús se li plantà davant i Culibilla va cridar ben fort: Ajudeu-me formigues! En aquell moment totes les formigues blanques de la regió van acudir a la crida, cobrint de dalt a baix a Culibilla, per salvar-la de Balaitús. aquest, espantat va emprendre la fugida.

Culibilla en agraïment a totes les formigues, es va clavar un punyal al pit on s'hi podien resguardar totes les formigues (és el forau de peña Foratata que té forma de formiguer). Aquest és el motiu pel qual no es troba cap formiga pels entorns. Així doncs, Culibilla es va fer anomenar des de llavors Formigal, en honor a totes les formigues (que en parla aragonesa significa formiguer).

"Els excursionistes fa 100 anys"

Els inicis del 1919 començaren amb nul·la activitat excursionista coneguda o publicada. Tot indica que es van abocar a un gran cicle de set conferències apològiques que s'inicià el 16 de febrer i finalitzà el 30 de març on es van tractar temes majoritàriament de caire religiós. Només en dues sessions, aparegué la vida científica i l'actitud del socialisme en la transformació d'Europa, sempre vist des de la perspectiva eclesiàstica. En aquest context no és estrany que aquest cicle tingués una gran acceptació en la comunitat de seminaristes de la ciutat. Fora d'aquest cicle hi hagué una conferència de l'associació "Nostra parla" dedicada a l'estreta relació de la llengua amb la identitat d'un poble, i la necessitat de protegir-la amb el reconeixement de la bona tasca de preservació i refugi que ha fet sempre la comunitat eclesiàstica. Una altra iniciativa rellevant d'aquest període, fou la compra d'un aparell cinematogràfic "Pathé" d'origen francès per tal de fer projeccions de caire científic en el marc de l'entitat. Per aconseguir el finançament necessari, es va activar un préstec entre els socis a partir de 50 accions de 25 pessetes cadascuna. A dia d'avui, aquest valor correspondria a uns vuit euros, import que ens semblaria ridícul. La idea però, els va anar bé i el 25 de març ja van estrenar l'aparell en una primera sessió inaugural.

Cinématographe Lumière Pathé.

Cercant en la "Gazeta de Vich" he trobat algunes notícies curioses: la ciutat s'adherí a les bases de la "proposta d'autonomia" presentades pel Govern de la Mancomunitat que ja sumava el 93% dels ajuntaments catalans; la proposta d'un viatge a Mallorca dels nostres excursionistes de cara a la primavera que no apareix en el butlletí, i la notícia de principis de febrer de l'increment de trànsit d'autos que tornaven dels concursos d'Esports de Neu de Ribes de Freser on Vic hi fou representada i convidada sense especificar cap nom.

Per buscar activitat excursionista esportiva, ens

Es fa especial esment i reconeixement a les seccions femenines que hi participen com a model a seguir en altres esports.

cal repassar els butlletins del CEC on hi trobem excursions a la Serra de Prades i un curiós entrenament d'esquí al Montseny de cara als concursos de neu. També hi trobem un ampli reportatge amb fotografies i classificacions incloses de tot el que succeí en la cita hivernal de Ribes que es portà a terme el 2 i 3 de febrer després d'una abundant nevada. En la mateixa hi participaren esportistes internacionals i una bona representació d'autoritats encapçalada pel president de la Mancomunitat de Catalunya, Puig i Cadafalch. Es fa especial esment i reconeixement a les seccions femenines que hi participen com a model a seguir en altres esports.

En aquesta línia també apareix un article en el seu butlletí en pro de la integració progressiva del sexe femení en l'excursionisme esportiu amb frases contundents com "els vells excursionistes només contemplaven l'excursionisme folklòric femení", o bé "es arribada l'hora que les dones s'incorporin a l'excursionisme més físic i esportiu trobant la manera de fugir del baf de la ciutat,

respirar flaire de muntanya i rejuvenir el cos amb l'exercici corporal, i sadollar l'ànima amb els espectacles de la natura". Continua afegint que aquesta tendència ja ha arribat a les classes burgeses però que ha de tenir continuïtat en les dones del camp i en les humils treballadores de les fàbriques. Per sort, cent any després, aquest repte està superat; però d'altres, com la violència de gènere, la judicatura i les llibertats dels nostres presos i exiliats continuen enquistades.

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

EL SALT DE SALLENT

Gairebé un centenar d'anys separen aquestes dues fotografies del Salt del Salient.

Curiosament, el seu nom no deixa de ser una redundància, atès que si el mot «sallent» ja vol dir: salt d'aigua, és com si l'anomenéssim: El salt del salt.

Situat en la frontera natural entre les Guilleries i el Collsacabra, el salt té una alçada de 115 m des del seu balcó calcari a l'engorjat de la seva base, causat per la constant erosió de l'aigua. El salt està situat als afores de Rupit a continuació de les cascades del salt Rodó i de la Pomareda en la riera del mateix nom. Té un

bon accés des del poble a la seva part superior, sent un xic més delicat arribar a la seva base, coneguda en molts mapes com la gorja del Diable.

El salt de Salient, està considerat el més alt de Catalunya en caiguda vertical i vessa les seves aigües pocs quilòmetres més avall al pantà de Susqueda.

La vegetació de les seves parets, entre materials calcaris i de travertí, ha augmentat força amb els anys, com talment veiem que ha passat en els boscos de la part superior.

Les pluges abundants de la passada tardor van donar peu a una crescuda tan important de la riera de Rupit, que a més de causar la inundació del camí superior, es va crear a l'esquerra del salt un altre de paral·lel. Un fet ben poc habitual, reflectit en diversos vídeos espectaculars.

Joan Conill - Vic

Restes d'un allau l'any passat a la Bonaigua.

LA VIDA EN 15 MINUTS

Segons els estudis sobre la matèria, aquest és el marge de temps a partir del qual disminueixen les probabilitats de trobar amb vida una víctima atrapada per una allau. Així doncs, és vital portar el material de seguretat (DVA, pala i sonda), conèixer el seu funcionament i anar per feina!

0-15 minuts: 90-93%

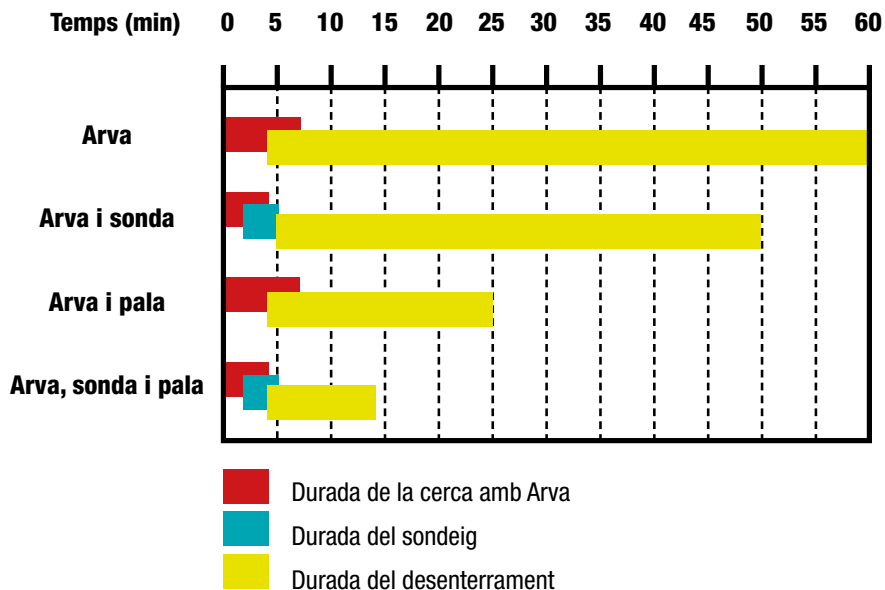
15-45 minuts: 25-30%

+45 minuts: tendeix a 0%

De totes maneres, la millor manera de sobreviure a una allau és que no t'agafi!!

Per això és important preparar i planificar bé l'activitat:

1. Abans de la sortida (a casa)
 - a. Condicions meteorològiques: tan del dia de la sortida com els anteriors. Així podem fer una estimació de l'evolució del mantell nival.
 - b. Butlletí de Perill d'Allaus: ens donarà la informació bàsica per poder traçar la nostra ruta: tipus de perill, orientació, cota, evolució.

2. Al començament de la sortida (sortint del cotxe)
 - a. Veure si el que hem planejat sobre el paper s'adapta a la realitat del terreny fent atenció a evidències d'activitat d'allaus (purgues, plaques...)
 - b. Fer un control de DVA del grup per assegurar que tothom el porta connectat i en correcte funcionament
3. Durant la sortida:
 - a. Estar atents al terreny per on evolucionem per si cal adaptar el nostre recorregut previst a un itinerari més segur, o si cal, renunciar a l'activitat si insinuem un perill no evitable. És un tòpic, però la muntanya no es mourà de lloc

Però malgrat tot, els accidents són inevitables, per això, una bona formació en nivologia i allaus és molt recomanable per a tots aquells practicants d'activitats a muntanya hivernal (a peu, raquetes o esquís) ja que les allaus no distingeixen a les seves víctimes!

Text i gràfic: Roger Molist

Foto: Marta Gallach

Biònica. Imitant la natura.
Cossetània edicions.

El vol d'un helicòpter ens pot recordar el vol d'un espiadimonis o el d'una libèl·lula, i les seves aspes ens fan pensar en les ales de les llavors de tells i aurons. Són casuals aquestes semblances, o és que les persones inventem sovint fixant-nos amb la natura? La resposta és que sempre que podem copiem la natura. La biònica estudia l'estructura i el funcionament dels éssers vius amb l'objectiu final de crear materials i mecanismes artificials en que s'hi inspiren. Els primers casos de biònica els trobem en els para-sols i en els remes i els timons. Des d'aleshores l'interès per aprendre i imitar la natura no s'ha aturat. Invents que descobrireu en aquest llibre il·lustrat amb una tècnica de gran realisme.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada - Vic

SECCIONS

S.A.M

Les sortides col·lectives d'alta muntanya (S.A.M.) van cloure la temporada 2018 el passat 16 de desembre amb una caminada pel Collsacabra. En aquesta ocasió, i com ja és costum per concloure l'any, es fa una sortida de mitja muntanya i un posterior dinar de Nadal amb "Ilumineta" per finalitats benèfiques. La trobada va ser un èxit, el Collsacabra mai falla, i els participants van poder gaudir d'una excel·lent natura per les seves gorges i rieres.

La primera sortida de l'any no es va fer esperar, i el 20 de gener de 2019, el grup es va reunir de nou per visitar en aquesta ocasió la Torreta dels Enginyers a Rasos de Peguera. L'intens fred no va condicionar l'èxit de la jornada que va comptar amb una vintena d'assistents. Tot i que la sortida estava prevista amb raquetes, finalment i malgrat l'enfarinada als cims, no van ser necessàries.

La sortida següent va delectar als assistents al Roc de Madres al Capcir. El diumenge 17 de febrer, una vintena de participants es van dirigir al petit nucli d'Odelló de Réal, a l'extrem nord de la comarca de Capcir, situat a 1.500 m d'altitud. En aquest punt, seguint una pista que forma part de la ruta senderista del "Tour del Capcir", els assistents van poder gaudir d'un bon dia de muntanya un xic ventós però amb domini del sol.

ORIENTACIÓ

Amb l'inici d'any, va néixer un nou projecte relacionat amb l'orientació, anomenat: **Mentoring d'Orientació**. Aquest projecte neix de la necessitat de donar suport als potencials joves orientadors i a les seves famílies, després de comprovar que fer els primers passos logístics en curses (populars i oficials) és una mica complex.

D'aquesta manera, es facilita que cada orientador jove, tingui un orientador expert com a referent i formador.

Amb aquestes accions també es vol aconseguir fer sòlida la secció de l'entitat i aprofitar l'ocasió per establir nous ponts i objectius comuns amb l'Escola Esportiva.

La primer trobada de **Mentoring** va tenir lloc el passat dissabte dia 9 de febrer. La jornada es va iniciar explicant el funcionament del projecte, introduint els conceptes bàsics de l'orientació i a través d'unes divertides proves, es va posar en pràctica les habilitats d'uns i altres. Fou doncs la primera presa de contacte per encetar un bonic procés d'aprenentatge cooperatiu.

Diumenge 17 de febrer es va celebrar la segona Copa Catalana 2019 d'orientació a peu a la zona del Pont del Diable (Tarragona) organitzat pel Club Montsant Orientació. Uns 25 orientadors de la secció van participar a la prova. Amb un terreny clarament mediterrani els orientadors de l'entitat que hi participaren van poder posar a prova les seves habilitats, aconseguint varis podis.

COL·LECTIVES D'ESQUÍ DE MUNTANYA:

El dissabte 23 de febrer, va tenir lloc la primera sortida col·lectiva d'esquí de muntanya de l'any. El destí va ser el Pic de la Mina amb una assistència d'uns 15 esquiadors que van poder gaudir d'una lluminosa jornada primaveral d'esquí amb una bona qualitat de la neu.

ESCAMPANT LA BOIRA:

El grup "Escampant la boira", és el grup d'excursionisme de mitja muntanya de l'entitat, que es caracteritza entre d'altres, perquè la sortida és organitzada cada més per un dels assistents. El passat desembre, la sortida era sorpresa per La Plana de Vic i seria la cloenda de la temporada 2018. Els assistents van gaudir de la Creu de la Miranda i de les seves vistes, celebrant a continuació un dinar de germanor.

La primera sortida del 2019, a finals de gener, va ser pel massís del Collsacabra, amb sortida des de Tavertet. La jornada es va caracteritzar per no escampar la boira, sinó just al contrari, per viure-la.

El castell de Roset i Cap de la Gotzera van ser el destí per la jornada del mes de febrer, una jornada de cinc hores de durada que va comptar amb un nombrós grup d'excursionistes.

ESCOLA DE MUNTANYA:

JORNADES TÈCNIQUES DE SEGURETAT I ALLAUS

El dimarts 8 de gener, es va celebrar a la sala de juntes de l'entitat una jornada teòrica sobre seguretat i allaus. Un total de 15 cursetistes van reunir-se per introduir-se en els conceptes bàsics de la mà del director del curs, Ton Masagué.

El dissabte 12 de gener va tenir lloc la jornada pràctica amb "camp base" a l'aparcament de La Vignole on el vent era més suportable i tant a peu com amb raquetes es van fer les pràctiques en el bosquet de la cara nord on el vent hi havia deixat força acumulació de neu. Es van treballar previsions de meteo, BPA,

reconeixement de l'entorn, i pendents de >30, observant també algunes cornises i plaques fetes pel vent. A continuació es va fer un protocol de DVA i es va iniciar un paleig fent una gran obertura amb una cova on hi vam posar la suposada víctima. En aquest escenari obert, van practicar el sondeig i aprofitar el tall per analitzar el mantell nival. Després de dinar, es va continuar amb la recerca amb DVA, el sondeig i el paleig amb un rescat conjunt. A partir d'aquí per parelles, es va treballar l'auto-rescat que en alguns casos es va arribar a fer fins a un parell de vegades, provant diferents DVA.

ENTITAT

FESTA DE L'ESPORT VIGATÀ 2019

El divendres 15 febrer es va celebrar una nova edició de la "Festa de l'Esport Vigatà" on l'entitat hi tenia les següents nominacions:

- > Júlia Massagué: Nominada a ME18 individual femení
- > Laia Andreu: Nominada a ME18 individual femení
- > Adela Illamola: Nominada a ME18 veterana.

També es va fer un reconeixement a:

- > Airina Sales Turró
- > Andreu Grau Olivé
- > Aniol Bisquert Parés
- > Arlet Sales Turró
- > Clara Pañella Baró

- > Cristina Bertran Prat
- > Erola Bisquert Parés
- > Jordi Ordeig Molist
- > Jordi Sales Rovira
- > Juli Serrat Grané
- > Núria Olivé Boqué

A més d'un merescudíssim reconeixement a l'Enric Andreu per la seva tasca en la Secció de Senders.

CURSES DE MUNTANYA

XIII^a CRONONIU

Dissabte 12 de gener va tenir lloc la XIIIa edició de la Crononi, una cronoescalada d'esquí de muntanya per les pistes d'esquí de l'estació de La Molina, servint la mateixa prova per la 14a Copa Catalana de Curses Verticals FGC. L'atleta de la nostra entitat, Erola Bisquert, es va proclamar 3a en categoria femenina i s'adjudicava a la vegada la 14a Copa Catalana de Verticals. A més, Bisquert es va proclamar 1a en categoria Sub23.

MIREIA LÜSCHER ENTRA AL CENTRE DE TECNIFICACIÓ DE CURSES DE LA FEEC

Cinc atletes de l'entitat que s'entrenen amb el grup de rendiment es van presentar a les proves del centre de tecnificació de curses de la FEEC. Una d'elles, la Mireia Lüscher, ha resultat escollida.

Olla de Núria XIII edició

A l'Olla de Núria estem d'enhorabona! Hi ha projectes que de vegades pensem que només seran un somni, però quan menys tu esperes es converteixen en realitat. No ha estat fàcil, però gràcies a la motivació, intentar fer bé la feina, i creure amb el que penses, els somnis tard o d'hora s'aconsegueixen.

I així ha estat, hem aconseguit una fita impen-sable fins ara, tant per a l'Olla, com pel món de les Curses de Muntanya en general, i es que ni més ni menys, Televisió de Catalunya farà per primera vegada la retransmissió en directe d'una Cursa de Muntanya.

I això que representa? doncs responsabilitat i molta motivació perquè tot surti bé, ja que estarem en els ulls de milers de persones.

I si parlem de números?, doncs...

- 1 unitat mòbil de TV3.
- 4 càmeres fixes al Santuari.
- 3 càmeres mòbils d'alçada.
- Possibilitat d'un helicòpter amb càmera Wescam.
- 20 tècnics de TV3.

Un Plató davant del Santuari amb presentador o presentadora de TV3 i 2 comentaristes (corredors de muntanya d'elit).

Més de 3 hores de retransmissió en directe i obert a tot el món pel canal digital de TV3. Per tot això creiem que ens hem de sentir tots més que orgullosos d'aquest esdeveniment, que farà que el nostre esport desconegut encara pel gran públic, entri a moltes llars, com molts altres esports, els quals ja fa molts anys que i són presents.

AGENDA

març/juny_2019

3 març	Cursa Popular Lliga Nord d'Orientació a Sant Bartomeu del Grau
9 i 10 març	Curs d'iniciació a l'Esquí de Muntanya 2019 per a nens i joves de 11 a 17 anys
16 i 17 març	Curs d'esquí de muntanya Nivell 2
23 i 24 març	Jornades d'estudi de l'impacte dels usos al Turó de la creu de Gurb
27 d'abril	Curs d'iniciació a l'escalada
27 i 28 abril	Marxa Nòrdica: 1 ^a Caminada Popular per Osona
29 d'abril	Curs Escalada (iniciació a via llarga)
4 i 5 de maig	Assemblea General de Socis de l'entitat
8 i 9 juny	Curs excursionisme
	XIIIa Olla de Núria

Saps que...

Apreciat soci: a la secretaria del club, encara resten enquestes per omplir. Ens agradaria saber la teva opinió sobre l'entitat.

+INFORMACIÓ

93 885 51 20 www.unioexcursionistavic.org

